

Dakaro dalyje netrūksta naujienų apie lenktynininkus: jų pasiekimus, patiriamą įtampą, nuovargį ir miego trūkumą. Tačiau žmonės, kurie Dakare dažniau miega dieną nei naktį, o dažniausiai bluosto nesudeda išvis, paprastai lieka užribyje. Tai – mechanikai. Kokia yra jų kasdienybė Dakaro ralyje?

Vairuotojas galėtų būti mechaniku

Projekto #iGo2Dakar dalyvis Mindaugas Plukys bivuake Ujūnyje pakalbino du Antano Juknevičiaus komandos „Craft Bearings“ komandos mechanikus – Vaidą ir Juozą (dar žinomus pravardėmis Sinkis ir Chosas). Nors neslepia nuovargio, jie abu nestokojo geros nuotaikos ir nevengė pajuokauti apie ralio maratono kasdienybę, kuri dažnai yra labai romantizuojama. Kopos, šiltos naktys, daugybė galingų automobilių – kas gali būti geriau? Mechanikai juokauja, kad tai – tik iliuzija, o ilgametė patirtis įrodė, kad realybė kiek kita.

„Kelintas man Dakaro ralis? Reiktų paskaičiuoti... Turbūt aštuntas. Kai draugams papasakoji apie šitą ralį, tai sako, koku čia bepročiu reikia būti, kad važiuoti“, – neslėpdamas ironijos pasakojo Juozas.

„Man tai jau trečias Dakaro ralis. Lyginant su pernai, tai nieko šiomet naujo – tik lietus stipresnis ir šaltesnis nei Lietuvoje“, – šypsodamasis pridūrė Vaidas.

Paklausti, ar galėtų pats vairuotojas – A. Juknevičius – pabūti mechaniku, jie komandos draugą pagyrė – šis ne tik žino, kaip spausti pedalą bei sukti vairą, bet ir kiekvieną „Toyota Hilux“ detalę nuo A iki Z galėtų apibūdinti ir rasti jos vietą. Trečius metus važiuodamas tuo pačiu automobiliu, lenktynininkas ne kartą dalyvavo jį perrenkant – keičiant kėbulo ar transmisijos detales.

Arba lietus, arba smėlio audra

„Ką išpūdingo galim pamatyti? Nieko. Dirbi, dirbi ir dirbi. Varginantis darbas. Pažiūrėkit, kokiomis sąlygomis mes čia turim dirbti – balose viskas“, – juokdamasis ir rodydamas į žemę toliau pasakojo Vaidas, paneigdamas populiarią nuomonę, jog mechanikai dienomis turi daug laiko poilsiui ir gali dairytis po apylinkes. Jo kolega savo ruožtu pridūrė, kad pernai buvo dar prasčiau.

„Pernai buvo baisiau. Kai atvažiavom į šitą bivuaką, buvo per sprindį vandens visur. Užsitempėm šiukšlių maišus ant kojų, prisirišom juos užtraukėjais, dar po maišą ant pečių ir nėrėm po mašina. Lauke kokie plius trys, vėjas, stiprus lietus. Kai pirštais jau nebesugraibai varžtų, eini arbatos išgerti – pasišildai. Ir tada vėl po mašina“, – prisiminė Juozas.

„La Pasas nieko naujo neparodė – kaip pernai, taip ir šiemet. Arba smėlio audra, arba lietus – kitaip ten nebūna, geras oras neegzistuoja“, – pirmąją stotelę Bolivijoje prisiminė Vaidas.

Lenktynininkai šiame Dakare turėjo jau dvi laisvas dienas. Praėjęs penktadienis buvo poilsio diena atvykus į Boliviją, o pirmadienio greičio ruožas buvo atšauktas, tad sportininkai dar vieną dieną nelenktyniavo. O ar mechanikai per tas laisvas dienas irgi poilsiauja?

„Ta išeiginė yra lenktynininkams. Mums išeiginė tik tada, kai bivuakas toje pačioje vietoje ir nereikia niekur važiuoti. Šiemet ilsėjomės 2 kartus ir daugiau jau negausim. Kai reikia važiuoti 500 kilometrų, tai toks čia ir poilsis“, – sakė Juozas.

Mechanikams reikia ne tik pervvažiuoti iš vieno bivuako į kitą, bet ir įrengti stovyklą bei pasiruošti automobilio priėmimui – pastatyti palapines, sudėlioti įrankius ir atsargines dalis. Tai taip pat užima ne vieną valandą, tad laiko tikram poilsiui nelabai ir lieka. O laiko miegui – tik sunkvežimio kabinoje, važiuojant tuos 500 kilometrų tarp bivuakų.

Nuotraukų autorius – Andrius Laucius

